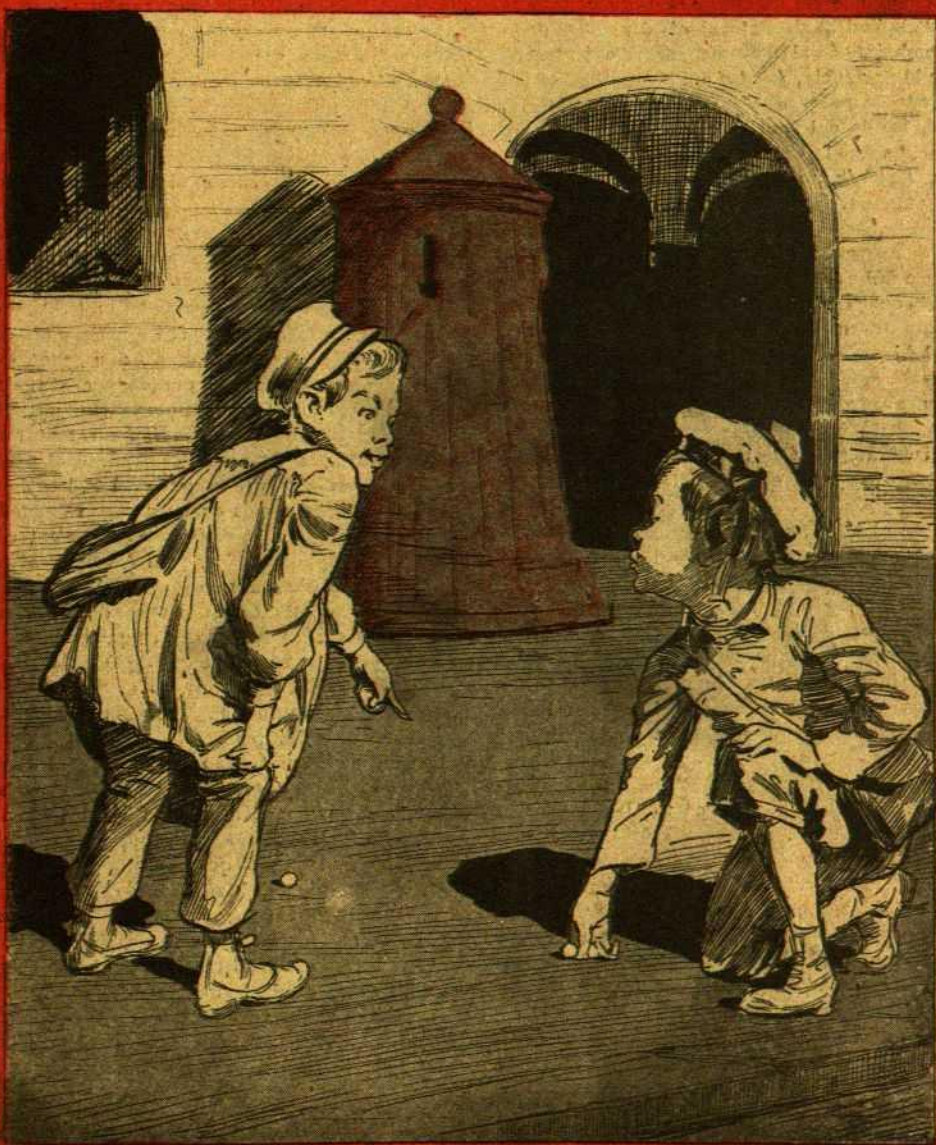

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

JOCH DE NOYS

—¿Cambiense algunas balas com fan els grans?

LISTA DE LA BOGADERA

Acabarse las fiestas y deixar de ploure ha sigut tot hù; qualsevol hauria dit que la pluja era també un número del programa que hi figurava a diari com el de las iluminacions generals que han sigut tan particulars.

A horas d'ara ja no queda pels carrers ni rastre de aquell decorat esplèndid y variadíssim que'ls engalanava, y els canguro del carrer de la Unió, engabiats al dipòsit d'algun drapaire, y'ls xinets del carrer de la Boqueria embalsats en algun magatzem d'objectes de la terra de la paciència, y l'Avi del carrer de Boters desde'l quarto de mals endressos del president de la Comissió de festas del barri, deurán estar meditant filosòficament sobre la vanitat de las cosas humanas.

Sic transit gloria mundi.

Per aquestas mateixas consideracions nosaltres ens abstindríam de parlar més de festas si no tinguessim encara un d'ute pendent ab els nostres lectors: el de dilshi quatre *Añerías* sobre la cavalcada artístich-industrial y sobre'l ball d'etiqueta de Bellas Arts, solemnitats que varen posar la firma a las festas per més que al Ajuntament li va passar pel cap posarhi una P. D. a darrera hora, cosa que no va pugué realisar perque algú va ser de parer de que faria mala lletra.

En fi; deixém aquesta qüestió perque tothom passa prous maldecaps y no es cosa de que'ns en busquem més.

Lo de la cavalcada si que va ser cosa bona de debó y de lluiment. Alló era una enciclopedia plástica, vivent y coleando. (Recordis el Drach de la *Veu*). Allí hi havia historia, geografia, zoologia, agricultura, industria, comers; demanin. Desde las catapultas primitivas que feyan més bona feina que'ls canóns que per aquí s'istilan, fins a las alegorias dels avensos més moderns, no hi havia manifestació de l'activitat y de la mandra humana que no hi estés simbolisada; y diém de la mandra perque al capdevall tot el progrés s'enclou en buscarnos conveniencias y refinaments sibirítichs pera pugué portar l'esquena tan dreta com sigui possible.

La fantasia artística y l'enginy industrial ens varen presentar en aquesta festa concepcions sorprenents; allí hi havia un barco espanyol que podia anar ab rodas; un carro del *porvenir* pel que sembla que'ls que'ns succeeixin en la vida se las mamarán més dolas que nosaltres, y un "Ron Monfort" del *present* capàs de provocar l'entusiasme de tots els Doys que en el mundo han sido d'ensá que Noé va tenir la pensada de plantar vinya. La *Veu de Catalunya* hi estava representada ab un Drach que portava molta cia, una cua de trenta metres... y els que no's veyan.

Nosaltres hi vàrem presentar un carro humorístich, per més que l'humor es cosa que aviat se pagarà més car que'l safrá; però a nosaltres no'ns dolen prendas y ab tal de fer saltar al *Eco de las cloacas* y a la *Perdida* fariam lo que no hi há.

No'ns volém entretenir en anar especificant tots els símbols y alegorias de la cavalcada perque la resse-

nya duraria més que la poca solta den Doys, y per altra part l'amich K. O. K. ja'ls esbrinará fil per randa todas las maravellas que hi figuravan.

Els faig assaber que vaig anar al ball d'etiqueta. No's creguin que aixó es per donarme pisto, sinó pera demostrarlhi que la impresió que'n vaig treure va ser completament personal.

Els maldecaps no varen ser per anarhi—donchs gracias a una invitació que's va dignar enviarnos l'excelentíssim Ajuntament la cosa's presentava fácil. —Las trifugas varen ser per la forma en que hi havia d'anar, donchs han de saber que com aquell que no diu res, al capdevall de la targeta d'invitació y a manera de peu d'impremta hi havia la següent nota: *De frach ó uniforme.*

¡Y aquí varen ser las empentas! D'uniforme mentres no sen istili un pels periodistas no crech que may m'hi vegin y encara aixís dubto que m'avingués a usarlo may perque d'anar vestit com els redactors de la *Perdida* o del *Eco de las Cloacas* francament, me'n donaria de menos.

Ara, de frach ja es un'altra cosa, perque encara que soch demòcrata, considero que la democracia ben entesa no está renyida ab els faldóns, com ho volen fer suposar aquells que la tenen sempre a la boca tot portant constantment un rey al cos.

Peró'ls maldecaps no varen ser aquí, sinó en el fet de que jo no tinch *llagostí* perque per be que'ns vagi ¡Cu-Cut! encara no dona prou pera fernos pesa llarga. Per sort un bon senyor que havia figurat molt en altre temps va treurem del apuro deixantme el seu *frach* que'm va permetre presentarme al Palau de Bellas Arts fet un figurí... més o menos passat de moda.

Alló, senyors, era un *edén* y no perque entre la concurrencia hi figurés en Mir y Miró ni per altrás circunstancias que'm callo, encara més significativas, sinó perque aquell decorat vistós, aquella illuminació que'ns va rescabalar de la que'ns quedaren a deure al carrer de Fernando y aquell be de Deu de caras bonicas que hi havian... Vaja, que si un home no hagués sigut clerical y no s'hagués recordat de la subvenció que rebém dels jesuitas...

La gent no hi sobrava al ball, si val a dir la veritat, però aixó va ser ganga pels balladors que aixís varen pugué voltarla més amples. Un servidor no vaig ballar, y a fe que'm va saber greu, perque a n'el programa no hi havia més que valsos boston, passos de quatre y fins de cinch, rigodóns, cotillóns, etc., etc., sense que hi figurés una trista americana, que es precisament de lo que's planyia cert regidor que, com jo mateix, no sab ballar altra cosa. Be, ja ho veig, ¿cóm se podían ballar americanas anant de frach?

Algúns exigents varen criticar que entre la concurrencia hi figuressin certas personas de pochs compliments; per la nostra part no comentarem aquestas opinions, concretantnos a fer lo que feya aquella estatua den Boucher que hi há a Bellas Arts de cara mateix al lloch destinat a la ballaruga: tirarhi terra a sobre.

LLRHXU

A pesar de que suposo
que molts de vostés l'han vist,
crech que son en majoria
els que, no volguent patir
empentas y trepitjadas,
varen preferí anà al llit
y esperar llegí els diaris
de l'endema demati.
Aixis, donchs, vaig a permèترم
felshi un detall ben concís
dels carros y personatjes
més macos y distingits
y als quins ab més entusiasme
el gros públich va aplaudir.
De l'animació del tránzit
crech que ja'n puch prescindir,
perque es cosa sapiguda:
tant de dia com de nit
a tot espectacle públich
dels que's celebran aquí,
hi ha excés de concurrencia...
si l'espectacle es gratuit.
Donsas pensin si el diumenge
hi haurian barcelonins
a veure la Cavalcada,
que no exagero si dich
que hi va haver més d'un subjecte
d'aquets tan escanyolits,
faltats de carns y d'alsada,
y ara no parlo per mi,
que a causa de las empentas
va créixer dos pams y mitj.

Y aquí s'acaba el prefaci
per entrà en lo descriptiu.

Els primers carros que passen
recordan la EDAT DE PEDRA,
reproduida ab cartró,
llauna... nova y fusta... vella.

Els homes vestits ab pells,
ab espessa cabellera,
iluminant ab fogalls...
que a mi van semblarme teyas
de primers del sigle vint,
las sevas caras ferrenyas;
lluïnt el tosch armament
que s'usava en aquella época
y caminant al compás
d'encadarnadas trompetas,
no feyan cap ilusió
ni causavan extranyesa
ja que, ab molt pocas variants,
y potsé ab massa freqüencia,
pels carrers de la ciutat
sen contemplan a dotzenas
de tipos vestits ab pell,
ab cabelleras espessas,
tocant instruments extranys
y empunyant sempre ab la destra
l'emblema de llibertat...
un tosch armament de guerra,
que l'ase'm flich si s'ha usat
més tosch en la edat de pedra.

Després de la edat de pedra,
següia la ANTIGA EDAT
ab soldats cartaginesos.
Ves qui's feya anà a buscar
els soldats a Cartagena
quan aquí n'hi tenim tants!
Be, res; cosas de l'Utrillo
que no s'hi mira ab gastar.
Darrera'ls cartaginesos
hi anavan quatre elefants.
No vaig saber veure l'Aoi
y aixó que m'hi vaig fixar.
Els quatre elefants, portavan
una pila de quintars
d'armas, ánforas, queviures
y demés trastos extranys.
Per cert que un amich va dirme
que quan van arribà al Parch,
els queviures ja no hi eran...
pel camí se'ls van menjar.
Una d'aquellas bestiolas
portava assobre, montat,
a un senyor que's deya Aníbal,
que si no m'han enganyat
era una especie de Weyler
que va haverhi fa molts anys.
Seguia l'Amilcar Barca,
un rícot molt ben plantat
que es qui va fer Barcelona.
Ja havia de tenir cap!
Jo volia demanarli
si es podia encarregar
de portà a cap la reforma,
pro no'm van voler fer pas
y vaig quedarme ab las ganas
sense puguèrhi parlar.

UN QUE HA ESTAT A BARCELONA

—Figureus que per pujar al pisos del Siglu hi ha una caixa grossa que s'enfila tota plena de personas y te tanta forsa que'n diuen un Sanson. Després per pujar al Tibudabo hi ha un carril ferrocuiar: es dir, noys, allí totas se las pensan.

Després de la Antiga edat
següia la EDAT (?) ROMANA
ab un luxu esplendorós.
Tot era paper de plata.
Sen va fer tal devass ill,
que fins la meua quitxalla
va pendre a tots els guerrers
per lliuras de xocolata.
¡Y quin consúm de cartró!
¡que sen van gastar de capsas
ab tot aquell bé de Deu
de cascos y de corassas!
El vestit del centurió
era una cosa acabada;
ni en els discursos den Mir
s'hi pot trobar tanta llana.
Detrás següia una lloba
que, segons la historia canta,
a un tal "Romerus Robledus",
ella sola alimentava.
Ja va estar de sort la lloba
que si avuy l'encarregavan
d'alimentar altres Robledus
d'aquets que produex la patria,
que passen tot l'any mamant
y no acaban la carpanta,
em jogo que quedaria
la pobra tan corsecada,
que de segur que no va
may més a cap cabalgata.
Després ve la catapulta,
un'eina de molta planxa
que avuy no serveix per res,
com La Esquilla y La Campana.
Segueix un carro cobert
d'una verda pampolada,
dedicat al deu del vi...
y no fassin la rialla
que no faig cap alusió;
ressenyo la cavalcada.
Al últim, per complement,
següian damas romanas,
habilladas ab molt gust

ab unas telas mitj blancas.
Ja's ven que no era romá
quí va inventar la bugada.
Ab las damas hi venia
un Scipió de tanta ánima,
que al veure que'ls seus esclaus
donavan grans batzegadas
y tremendas embranzidas
a la llitera abont anava,
va decidir-se a anà a peu
no per por, com molts pensavan,
sino ab el fi d'evitar
una probable desgracia,
que tal hauria sigut
el caure a terra d'espatllas.
Es coneix que'ls Scipions
no están fets a dormi en catre.

Vaja, la MITJANA EDAT
va ser la cosa més bona,
¡Quin séquit de caballera!
¡quin mostruari de minyonas!
Es comprén que'ls ciutadans
d'aquella edat tan dirxosa
eran richs com en Rotschild
o al menos com en Girona.

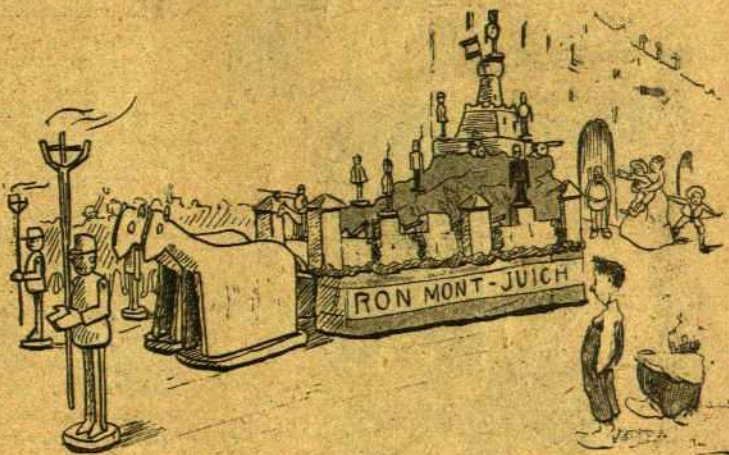
EL

Figúrinse que'ls caballs,
que ja son bestias molt grossas,
portavan un gran vestit
que'ls hi arribava a las potas
y duyan el cap cobert
lo mateix que las personas.
Home, jo coneix xicot
que fa un vers ab pocas horas
y estich del tot convençut
que no está tan bé de roba
com més de quatre caballs
que figuran en la bi-toria.
Lo que'm va impresionar més
com a cosa magestuosa
va ser veure a Carlemany,
que'm va semblar molt persona,
sota tálem assentat
com si fos una custodia.

Y prou, que ab lo qu'he explicat
s'acaba la part hi-tòrica
y respecte a la d'industria,
que fou una part molt bona,
veuré la setmana entrant
de dissenhi quatre cosas,
si, com crech, estich d'humor
y la mandra no s'hi oposa.

K. O. K.

LA CAVALCADA

En el carro que anunciava
el conegut Rom Monfort

van descuidás de posarhi
uns quants soldadets de plom.

A propòsit de Festas

(Acabament)

... Y la brillanta ens va portar en cinch minuts a la
Rambla, tan depressa y ab tanta soltura y miraments,
que un ioglés de las Inglaterras ens va fer proposicions
de comprarla, segons deya pera presentarla a la seva
terra en unas corridas que fan per la diversió del
veinat.— No, senyor; no's ven aquet pimpollo, senyor
mister, que en Quim la necessita pera lluirhi ell y la
familia y presentarse als aplechs de Vallvidrera com
cal y fent l'encant y l'admiració de la gent; y no li sá-
piga greu, senyor, que tampoch li serviria de res la
seva compra, perque la bes'iola está acostumada a la
nostra parla y abans no estaria al corrent de la de
vosté y ben encaixada en sa manera de dir, ja li hauria
passat l'humor de corre y fins ja no se'n celebrarian
de corridas. ¡Cá! home ¡cá! no li caminaría perque

quan li diria ¡arri! la pobreta entendria ¡xó! y....
¡pasterada!

¿Qué remuga, Don Fermín? ¡ves ab quina me'n surt
aral ¡un capitol d'estética? y qué dia aixó ¡vol fer el
favor? per curiositat no més ¡sab?

—Cuando de ornamentación de calles se trate, hñse
de tener presente no disfrazar el aspecto normal de
la misma, sino engalanarla con sobriedad, buscando
la nota decorativa de carácter alegre, vivo y visto-
so, procurando no colocarlas máscara ni aditamento
alguno que desnaturalice su plástica habitual....

—¡Pido la palabra!—crió l'Inocente.—Si aixó ha
de seguir aixís, llogaré un vocabulari pera puguer en-
tendre tot lo que diguen.

—¡Calla! noy Inocente, jo no te la donaré may la
paraula, no son feinas mevas aquestas, sinó de ta-
mare... Don Fermín, no enraoni tan bé que potser
ens entendré millor. ¡Alto, brillanta! y no t'ataba-
lis que tenim feina y la volém fer apoch apoch, ca-
mina al pas, noya, y no t'amoinis en lluir que no't
convenen partits nous.

¿Qué us diré jo, senyors? Segufrem tots els carrers
y plassas que estavan adornadas y l'Inocente va fer
el següent resüm que per majoria de vots decidirem
escriurel en castellá perque, ja veurán, es tractava

DRACH

UN DELS BIEN PARECIDOS

—¿Calle Nueva de la Rambla?
Vaya con la callecita!
Muy nueva debe de ser
pues no se encuentra en la Guía.

d'un acte oficial el nostre, y naturalment convé ferho de modo que s'entengui menos, però per aixó, no's pensin! ha quedat tan bé que diu que'l ministre dels mestres d'estudi n'ha demanat una copia per ferlo imprimir en els llibres que lleigeixen els xicots perquè sápigán enrahonar com cal en actes com el nostre. Ja farán el favor vostés mateixos de llegirho y si no ho entenen, com me passa a mi, prénguinse la molestia d'enviar a buscar qualsevol dels nostres *colegas* que han posat rótuls en castellá als seus respectius carrers y els ho explicarán a la menuda.

Allá vá:

"ACTA

que la junta juntada de vecinos, domiciliados en la misma calle que viven, suscriben firmando para que

sirva de espejo de discusión, encaminada á la mejor ornamentación que ha de adherirse á la calle antes dicha, en pretéritas sucesivas fiestas de la Merced...

—Endevant y no pateixin més que ara ve'l bó.

"Reunidos como *ut supra* se ha dicho, acordaron á propuesta del Sr. Presidente Honorario aquí presente y con aquiescencia de los demás individuos que componen el Jurado nombrado al efecto, pasar revista mental é idealmente á todo cuanto se había ofrecido á su voraz juicio, como asimismo se hace y á continuación se expone:

Se declara de toda imposibilidad la adopción del tipo Fernando VII por no haber *nada* de sus elementos en nuestra vía; no há lugar, pues, ni á la colocación de uno solo de sus medallones. El tipo Unión tampoco puede preconizarse sino por las anteriores razones por causas que son de gravedad suma y las que no podemos detallar por ser *taboi*. También se decide no aprobar los tipos Boquería y San Pablo por no encontrar sus estilos apropiados á nuestra vía que no tiene ni el porvenir en Africa ni en China. Por *jeroglífico* se quita de concurso el de Tallers y por oscuro el del Correo-Viejo, por cuanto no existe la seguridad deseada en nuestra querida arteria, magüer hayan venido refuerzos de la patria del estilo de la calle de San Pablo.

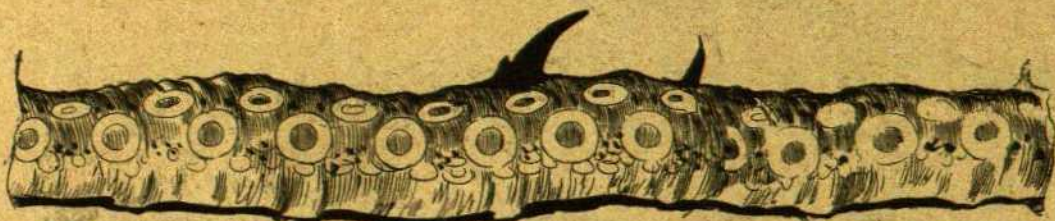
Quedan suspendidos los tipos Canuda por mor del gasto de percal *planché*, Sta. Ana por abundancia de pendones de los cuales sobran en este mundo traidor, máxime si son susceptibles de convertirse en morados á su contacto con el agua, color compuesto y fácil de perder. Merced por sobra de tohallas, Asalto y Mercaders por verdes, Brossolí por no haber pasado, á pesar de haberse convertido en Pasaje, los señores del margen de la comisión de nuestra calle á causa de no tener los venticinco céntimos que se pagaban para visitar la maravilla; y los demás que no se nombran por no haberlos visto ni visitado.

A propuesta del Sr. Presidente número 1, se hace constar no haber entrado en la plaza Real á causa de las malas compañías que hace tiempo la acompañan, ni haber llegado á la de los Condes de Barcelona por creer que no existía.

Visto lo heterogéneo de los adornos de las calles, los infrascritos han acordado por aclamación no decidir nada hasta cinco días antes de las próximas fiestas que volverán á reunirse para realizar algo, procurando en caso de que sea así, verificarlo mal por precipitación ó no verificar más que lo de este año á fin de que sirva de solaz y grata alegría de forasteros.

Y para que conste firman el presente documento en apoyo de todo lo expuesto.

El Presidente honorario, don José Tresserras.—El

DE LA

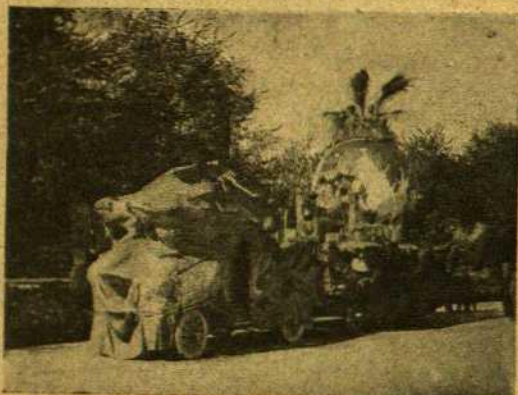
Presidente efectivo, don Fermín Palazuelos y Rodríguez de la Bambolla.—El Secretario, don Inocente Uniforme.

Vocales: Don José Herp, don Pedro Marfugas y don Amador Bueno.

Nota importante.—Queda estipulado por aclamación, que sean como fueren los adornos que engalanen dicha importante vía, habrá de ostentar ésta un letrero que diga: "Los vecinos de la calle dels Bessons de Barcelona á las Fiestas de la Merced del año 1902", redactado en idioma nacional por ser de efecto más sonoro y hacer más fiesta, cuyo cartel ó letrero obedece á la previsión de que nadie tome la decoración por fruto de otros cerebros menos privilegiados que los de la susodicha calle."

¿Eh? ¿que els en sembla? Canyella pura, seguit com

LA CAVALCADA

Carro del "Foment" (Fot. F. Rus.)

una pessa de cinta y ben comprés y ben clar pels que ho entenguin, no per un servidor que no comprench cap classe de dialectes forasters; ¡qué hi farém! els pares em varen donar poca lletra.

Aquesta sentència la hem plantada dalt d'un parpal al costat de la meua botiga ab un quadro de retratos que son las fesomías de tots els que formém la Junta y si vostés volen coneixens físicament no han de fer més que arribarse al carrer y... ja ho saben; disposin, allá sempre hi trobarán bonas caras, porque, gracias a Deu, may estém en estat excepcional per guerras que hi hagin.

¡Ah! no me'n recordava: l'Acta la van escriure don Fermín y l'Inocentet, cada cosa al seu lloch, las glorias ben repartidas y cada hù es quedí ab la seva.

Y muchas gracias; ya farán el favor de disimular quedant en que poden disponer com vulgan d'un servidor.

JOSEPH TRESSERRAS

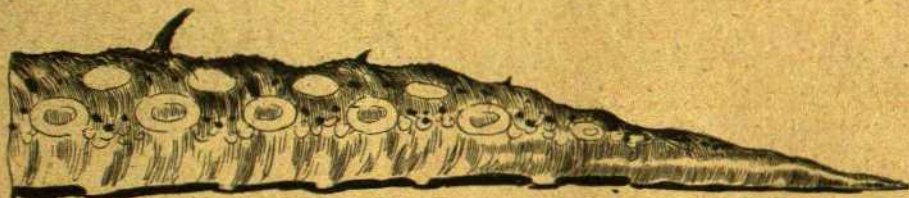
CARTA OBERTA

Barcelona seis de Octubre de mil novecientos dos.
Al respetable Ministro de Gobernación.

Señor:

La emoción que ahora me embarga es emoción tan atroz que parece que del pecho se me salta el corazón y no sé si estoy despierto ó si es que soñando estoy. Perdonad, Señor y amigo, mi comprensible emoción, pues jamás soñé en mi vida llegar á Gobernador. ¿Yo ser dueño de una insula? ¿Yo ser un "Excmo" Señor y tener coche á la puerta de cocheros con galón disponiendo cual me plazca de un regimiento ó de dos de estos guindillas que velan por el orden interior; y hacer perseguir el juego con tacto y circunspección para salvar buena raja para quien me enalteció, y administrar bien la Higiene cuyos fondos fondos son, tan fondos, que es un secreto el saber lo que rindió?

Al pensar con tanta cosa casi medio loco estoy y ya no encuentro palabras para ensalzaros á Vos por el don que me habeis hecho, por tanto colmo de honor; pero mi agradecimiento será infinito, señor: á lo que mande el cacique estaré sin discusión persiguiendo sin sosiego á quien no piense cual nos. Si durante mi gobierno sobreviene una elección, allá verá V. mis dotes y mi talento precoz: que hable por mí Villafranca que sus votos me otorgó. Haced también extensivas las gracias que á vos os doy á vuestro gran compañero

VEU DE CATALUNYA

el ministro de Instrucción del que estoy agradecido por haberme hecho el honor de ponerse mi levita cuando aquí nos visitó.

Sabed también, señor mío, que he empezado desde hoy a aprender el castellano que hablo de un modo atroz y que estudio la elocuencia para ser un orador que dará las quince y raya al mismo Mir y Miró; y si ocasión se presenta allá verán quién yo soy para hablar de todo aquello de la honra de la nación, de la unidad de la patria, y del Cid Campeador, del campo de Covadonga, del bravo león español, de D. Pelayo, Pizarro, Hernán Cortés y Colón... en fin de lo que habla siempre todo buen gobernador.

Además al levantarme la *bimba* me pondré yo y hasta meterme en la cama no me la quita... ni el sol.

Con que recibid las gracias y juzgad bien mi intención y dispuesto para todo de

Forzas
Gobernador.

Per la copia
GARABITO

A todas las pessas—de cala Talia aquesta setmana—hi ha hagut novetat... Romea, Eldorado—Principal, Granvia, donant obras novas—casi cada día a copia d'estrenos—ens han marejat.

La "Vocació de Sant" den Parellada estrenada a Romea.

no es altra cosa que una espatotxada...

Ab perdó sigui dit den Capdevila

que ab sa graciosa fila

de llech en miniatura

va divertir... al públic de l'altura.

Al mateix escenari el senyor Godo

va estrenar una cosa

que "Botifarras dolsas" te per títol

a causa tal vegada

de que la sal no hi es gaire abundosa.

En cambi al Principal y al Eldorado

lo que hi han estrenat aquestos dies

no més son tonterías.

Al cap d'avall l'únich teatre que ha donat alguna obra nova que pugués anar, ha sigut el Granvia. Y consti que aquesta afirmació no va per cap dels *van-devilles* que s'hi han posat en escena y en els que's seus autors semblan haverse disputat el campionat de la verdor. En aquest concepte, es a dir, en el del vert, gairebé podria dirse si no fossim enemics de las paradoxas, que tots ells *baten el record*. N'hi ha que, un cop *entrenats*, no saben aturarse y fins traspassen la meta de la decencia.

Y el públic per aixó, las aplaudeix, mentres deixa passar gairebé ab indiferencia la representació de obras tan hermosas y tan artísticas com "Els focs de Sant Joan" de Shudermann, traduïda al italiá ab el títol de "I fuochi di San Giovanni".

Ab la representació d'aquet drama va probar la senyora Iggius que te potser més condicions pera'l gè-

nero seriós que pera'l de gresca, donchs va interpretar el personatge dramátich de Fioretta ab forsa més intensitat que'ls cómichs que'ns havia ofert anteriorment. Y aixó que'l paper era de compromís, a causa sobretot dels diferents y fins oposats estats d'esperit perque passa'l personatge, una ricota que, recullida de menuda a casa d'una familia de menestrals, sacrifica'l seu amor y fins la seva vida pera fer la felicitat de la filla dels que la varen recullir y l'han pujada de petita.

L'acció dramática es portada per Shudermann ab un art esquisit, haventhi a l'obra escenas y situacions dramáticas de primera forsa, que donan peu als actors de la companyia Iggius pera mostrar las sevas facultats, molt apreciables en alguns d'ells, com els senyors Robert, Bertini y algún altre.

Y vetaquí, amat lector, que en tota aquesta setmana no'ns ha donat la Talia res més digne de notarse.

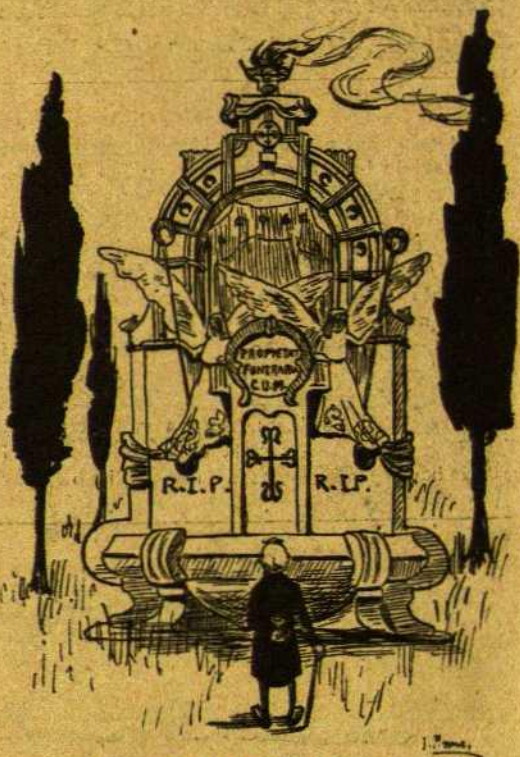
VIROLET

IYA HI TORNEM A SERI

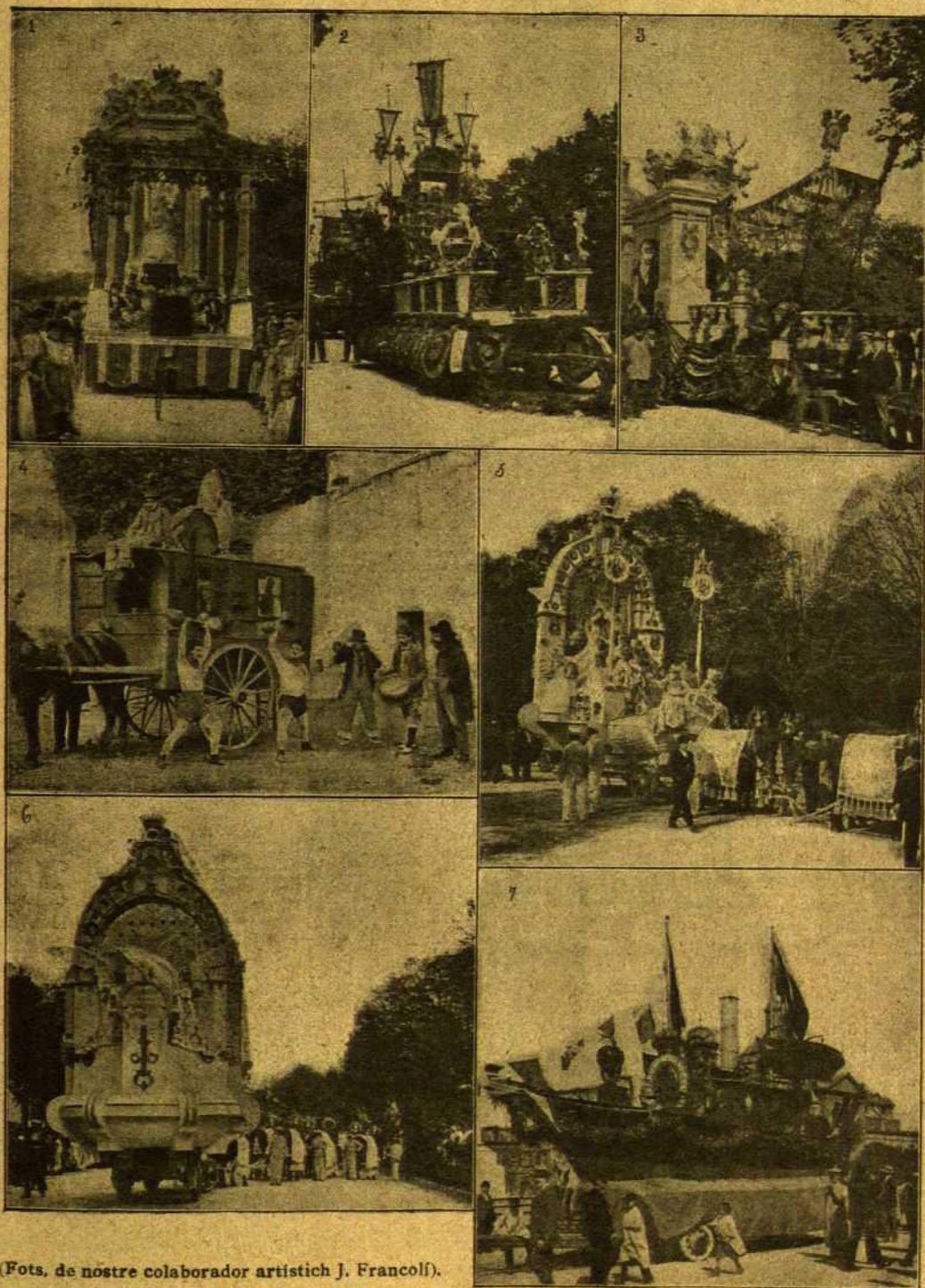
Altres cop dintre pocs dies ab aplaus general obrirà el Congrés sas portas ab tota solemnitat. A n'allí tots els ministres vestits de pontifical, *padres graves de la Patria* com algú ls ha anomenat, tractarán ab tota ciencia

LA CAVALCADA

El carro de "La Unión Mercantil"

LA CAVALCADA ARTISTICA INDUSTRIAL

(Fots, de nostre col·laborador artístich J. Francolí).

1. Carro del Institut Agrícola Català de Sant Isidro.—2. Carro del gremi de Pastissers.—3. Carro del Niu Guerrer.—4. Carro de la bohèmia.—5. Carro del Circul de la Unió Mercantil (vist de davant).—6. El mateix (vist de darrera).—7. El carro del Club de Regatas.

LA CAVALCADA

La catapulta romana y l'elefant d'Amilcar.
(For. F. Rus.)

L'art màgich de governar,
y ab quatre mots de retòrica
cremarán focs d'encenalls
pera enlluernar al poble
ab sa *oratoria fugas*,
en discursos kilomètrichs
que tots ells espetarán.

El ministre de la Guerra
ens dirà, tot enfadat,
que es precis tení un exèrcit
molt brau y desciplinat
per defensa de la Patria,
de sa honor y dignitat,
fent saber a Europa entera
que l'Espanya sab hont va.

El de Marina, sens dubte,
com el de Guerra, dirà,
que primer que tot vol barcos
per puguer ben navegar
desde Cádiz fins a Ceuta,
de Màlaga a Gibraltar,
y si convé a Barcelona
si no ho priva el temporal.

El de Foment, que's desvetlla
pel que vol estudiar,
vol fé un gran plan d'ensenyansa
per puguens regenerar
ab un munt d'obras de ciencia
capassas de enlluernar
aquell que menos hi lluei
fentlo sabí d'un plegat.

També'l de Gràcia y Justicia,
que es l'amo dels Tribunals,
farà que la Veritat brilli
sens màcula de pecat,
portant ben anivellada
la Balansa general
y que, qui la fa la pagui
tant si es negre com si es blanch.
Ara ve el d'Agricultura
que, com els demés, farà
su *buen discurso obligado*
deixantnos a tots parats,
pel sens fi de grans milloras,
propòsits y demés plans
per lograr que siga Espanya
un extens jardí gemat.

El de Hisenda està que bufa
de tant y tant treballar
sense que ningú el descansi
ni tinga per seure un Banch;
que li faltan molts *monissos*
que s'ha acabat el *cacdu*
y que si Deu no'ns ajuda
farem tots un daltabaix.

Del d'Estat, no cal parlarne,
que es un home ben plantat,

ab molts bigotis y bríos
y quan vol la magestat;
parla l'inglés molt correcte,
es tot ell molt inglesat,
y sabent tots que es d'Espanya
casi, casi, ens fá dubtar.

El de Governació, es home
que'n sab un *rengle molt llarch*,
es el que envia a provincias
agents del poder central.
Aquets, son volants que's mouen
per un mecanisme extrany
ab ressorts de doble efecte
segons com bufa el llevant.

Després ve l'avi Sagasta,
que es un home excepcional
en materia de floriscos,
peronés y costipats.
Aquet porta las riendas
del gran carro del Estat,
sinó que moltas vegadas
l'enmena pel pedregall.

Segueix detrás la caterva
d'un sens fi de Diputats
que segueixen com ovellas
a darrera el rabadá,
buscant arreu influencias
y destins aquí y allà
que ells, gojosos, recompensen
quan els cridan a votar.

En fi, que ab aquesta marxa,
segons un que entén el ram,
diu que s'apropan tormentas
que no hi valdrán para-llamps;
que es tanta la marejada
que a n'el Congrés s'armará,
que fins els lleons dels pòrtichs
no fan més que tremolar.

Jo, de tot aixó, vull creure
que no arribi al riu la sanch,
que al peu de la menjadora
amainará el temporal:

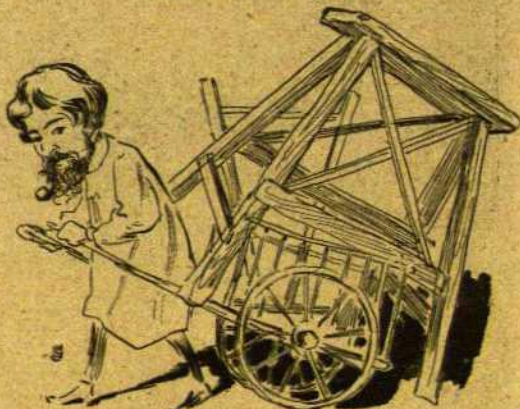
per xo, com altrás vegadas,
tots junts haurán d'exclamar:

—Ha salido la comedia
un poquito desigual— LI. M. Y C.

Diu el *Liberal en Barcelona*, referintse als sermons
pronunciats a la Catedral ab motiu del Triduu dedi-
cat a commemorar el Jubileu pontifici:

LA CATAPULTA

La catapulta romana al capdevall, en sustancia,
que va moure tant de tró, es reduía a n'aixó.

"Ha habido discursos, dichos unos en castellano, pronunciados otros en catalán, no enterándose de estos últimos muchos fieles que pagan contribución al Estado para que el Estado les suministre el culto que profesan."

Però, caríssim contrare; els que a Catalunya paguen contribució (?) para que el Estado les suministre (?) el culto que profesan, están sumament satisfets de que se'ls prediqui en català que es el seu idioma, y com que'ls que aquí no l'entenen son els menos, te era de dret que's sacrificuessin, més que més, quan els tals sermons se'ls hi varen suministrar com a torna, ja que ni l'Estat, ni'ls contribuyents se'n han fet una sola malla.

Per altra part, els veïns de Barcelona que no parlar com nosaltres, varen puguier sentir tres sermons pronunciats en la lengua de los ángeles, contra un predicat en el dialecto de los demonios, de manera que si algú s'havia de queixar eran els catalans per lo poch equitatiu del suministro.

Per altra part al Liberal no li están gens be aquestes tartuferias, porque tant ell com gran part del seus lectors n'han tret d'aquets sermons, lo mateix del català que dels castellans, lo que'n va treure aquell moro, com el mateix diari ho reconeix en altra secció del número, tot incorreguent en flagrant delict de contradicció:

"¿Que el obispo de Vich habla sólo en catalán, y pide que hablen así los que en su obispado están?...

¿Que el obispo de Sión, al predicar igualmente, habla en castellano con elocuencia sorprendente?...

Crean ustedes que ¡á mí, Prim! Entrambos me dan igual, pues siendo obispos, al fin hablarán bastante mal."

¿Y donchs, home?

La *Perdida* y l'*Eco de las Cloacas*, sobreixint de santa indignació, las empenen contra la *Veu* perquè va demanar a la Comissió de festes una subvenció de 500 pessetas pera'l nou montatge del seu Drach alegòric a fi y efecte de que pugués tornar a figurar a la cavalcada.

Verdaderament la pretensió es massa exorbitant y no convé que's distreguin els fondos públics en subvencionar entreteniments de criaturas puguentslos emplear millor en subvencions als que tant se desviuen

EL DRACH

—Quina llàstima, senyora, que s'hagi declarat fora de concurs.

EL TRIOMF DE L'ODON DE BUEN

—Que no sé de nada! *de omnia re nescibile!* Esas no son cosas de decirse! a un señor catedrático. Luego se enteran los alumnos y se le ríen a uno.

per la regeneració dels obrers y la bona administració de consúms.

En la penúltima sessió celebrada per l'Ajuntament, el regidor republicà senyor Salas Antón va fer quedar als seus companys de Consistori, correligionaris, com uns *perdidos*.

Refutant lo que deya en Mir y Miró de que'ls republicans no havian volgut ficar el nas a consúms pera no sortirne ab las mans brutas (¿com se coneixen!) el senyor Salas va contestarli que ell hi tenia intervenció y precisament cedint a las reiteradas instancias dels seus companys de causa... y efecte.

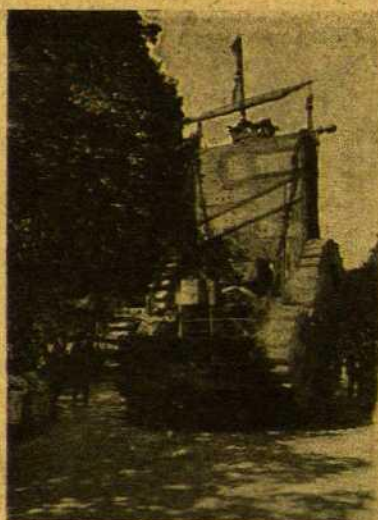
El senyor Salas va fer aquesta declaració en nom de la *verdad*, respectable senyora que no es coneguda dels de la *Perdida*, malgrat el gasto que fan del seu nom a diari en el folletí.

La supina ignorancia disfressada de suficiencia que caracteriza al senyor Odón de Buen, va manifestarse l'altre día a la reunió municipal ab els mil y un disbarats que va abocar l'esmentat regidor sobre una determinada qüestió de dret.

En tanta de manera las va engaltar, que'l senyor Pella y Forgas, compadit del ridícul que corria devant del Consistori y devant del públich, va prevenir-li que s'assentés y que no's fiqués en lo que no tenia.

Però, senyor Pella, també es molta exigencia la de vosté. ¿No veu que si D. Odón no més pot parlar de lo

LA CAVALCADA

Carro de la "Lliga de Defensa Industrial y Comercial"
(Fot. F. Rus.)

que entén s'haurà d'estar sempre callat com un mort?
Y si ell calla sempre ¿qui amenisarà las sessions?

Hem tingut el gust de visitar el *Diorama animat* que en la plassa del Bonsuccés ha instalat el senyor Alarma, conegut y aplaudit pintor escenògraf de aquesta ciutat.

L'espectacle es interessantíssim y constitueix una atrevida manifestació d'enginy escenogràfic.

Algún dels quadros que's presenten es d'una veritat corprenedora. El que'ns causà més impressió, per lo ben dibuixat y encertat de color y de llum, fou el que representa un temporal desfet, vist desde la costa. No pot donarse res més acabat ni que dongui una idea més completa de la realitat.

El local ahont está instalat el *Diorama* ha sigut decorat ab molt gust, baix la direcció del mateix senyor Alarma.

Recomaném als nostres lectors que visitin l'esmentat espectacle, ja que per tots conceptes es digne de ser vist, puig ademés de ser presentat ab molt luxe y ab molt art, es la primera volta que's presenta a Barcelona.

Per ordre de l'autoritat ha sigut sospés el curs de Gramàtica catalana que debía explicar al Centre Excursionista de Catalunya, nostre benivolgut amic en Rossendo Serra.

¿Y que no ho sabíen la Junta y el conferenciant que ara com ara no's pot ensenyar altra gramàtica... que la parda?

Diu en Doys en una *chirigota* del dia 10:

"En el Parque aquel que es mio..."

¡Que ha de ser teu, home! Si ho fos ¡no'n faria poch ni gaire de temps que'l tindries hipotecat!

Preocupa en els actuals moments la opinió italiana y bona part de la d'Europa, l'assassinat perpetrat a Bolonya en la persona del comte Bonmartino, per un cunyat seu.

El crim no pot ser més vulgar, ja que's redueix a unas prosaicas discusions de familia, y ab tot, la sensació que ha produït es extraordinaria per las circumstancias socials d'un y altre dels protagonistes de la tragedia, donchs aixis com la víctima representava com si diguessim l'aristocràcia bolonyesa, el matador, significat per las sevas idees avensadas, venia a personalisar el partit democràtic.

Aquet es el motiu que fa que la opinió apassionada s'hagi dividit, significante a favor de l'un o del altre en termes tan extremats que amenassen reproduir la lluita entre Capulets y Montescos.

Veurém el tribunal a favor de qui fallará aquesta causa, per més que'l matador presenta una circumstancia molt desfavorable contra d'ell y es el seu apellido. El matador del comte Bonmartino es diu Murri, lo que no deixa de ser un argument pel fiscal com qualsevol altre en demostració de la culpabilitat del processat.

Dilluns ens varen aixecar l'estat de siti, deixantnos las garantías en suspens perque no'ns reprengui l'excés de llibertat que'ns cauria a sobre si'ns tornavan a la *anormalitat* completa.

Ja ho saben donchs: al sabre militar l'ha substituit la tranca policíaca, lo que equival a dir que si abans perillavam de morir d'una ferida, ara estém exposats a sofrir alguna contusió, de manera que'ls aconsellém, pel que pugués ser, que segueixin tenint a mà l'árnica y las desfilas.

Vostés recordarán que quan el may prou plorat doctor Robert era alcalde de Barcelona y en ocasió en que, estant obertes las Corts, en Romero Robledo insultava en plé Parlament a n'aquell insigni patrici, las associacions corals "Orfeó Catalá" y "Catalunya Nova" varen resoldre dedicar una serenada al eminent doctor com a acte de desagravis.

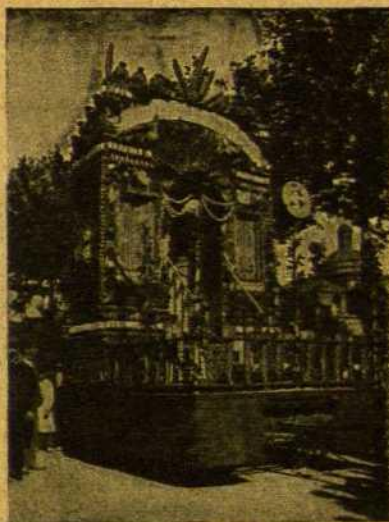
Llavors governava l'hermano Sanz Escartín, el qui, veyent ab mals ulls la solemnitat projectada, va resoldre que no tingués efecte malgrat estar vigents las garantías constitucionals.

L'encarregat d'esbullar la troca va ser l'inspector de policia Rovira, verdadera eminencia en el maneig del bastó, que'l tirava com el primer pinxo de la Borda.

Aquet Rovira ab els seus matalassers, garrot en mà, varen donar al carrer de Fernando el dia d'autos, contra'ls coristas del "Orfeó" y de "Catalunya Nova" y'l públich que s'havia congregat pera senirlos, una memorable carga de la que'n varen resultar ferits gran número de ciutadans.

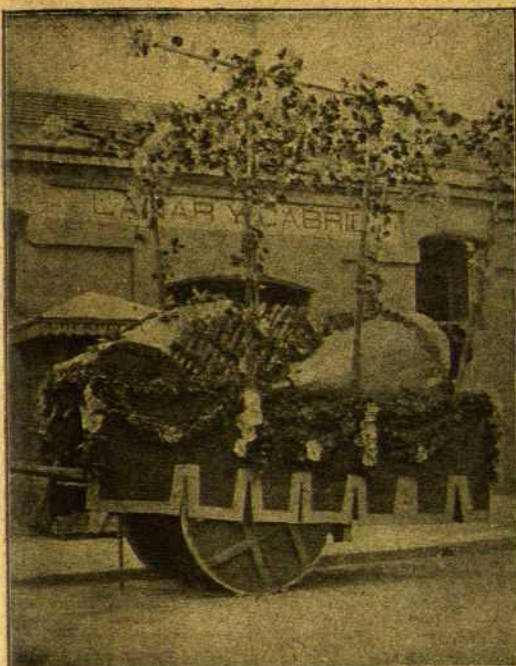
Donchs bé; aquet Rovira va tenir la barra diumenge passat de presentar-se al local del "Orfeó Catalá" pera sentir el repàs del repertori que mensualment executan els orfeonistas. Veurél aquets y encéndr-selshi las sanchs va ser una mateixa cosa, però més

LA CAVALCADA

Carro del "Gremi de Fondistas"
(Fot. F. Rus.)

LA CAVALCADA

Carro de la Brèma
(Fot. de Manel Cosmèn.)

humanitaris que en Rovira en la ocasió de que s'ha fet esment, en lloch de ferlo sortir del local pel balcó, varen contentarse ab tréure'l per la porta, dispensantli las garrotadas que ls coristas li acreditan juntament ab els corresponents interessos.

Nosaltres no sabèm si hauriam sapigut ser tan generosos.

La *Publicidad* es queixa ab molta rahó del espectacle repulsiu dels nostres carrers, plens de pobres més o menos autèntichs y las emprèn contra las autoritats y entitats per la seva apatía en posarhi remey.

Sí la *Perdida* tingués un rích de memoria es recordaria de que hi ha nombrada una comissió encarregada de posar remey a n'aquesta deficiencia, de la que'n forman part *nada menos* personas, per ella tan poch sospitosas com en Roca y Roca, l'Odón de Buen y fins el seu director l'Eusebi Corominas, que, en lloch de fer la seva obligació, van sortir tranquilament a estirar, deixant que Barcelona quedés convertida "en asquerosa exposició de dolencias y de vicios" com diu gráficamente la *Publicidad*.

Calma, calma y no t'atolondris, pobra *Perdida*, que tens tota la rahó! Pero ¿ho veus? tant temps que nosaltres t'ho venim dient: aqueixos Roca y Roca, Odón de Buen, Eusebi Corominas, etc., etc., t'enganyan, son uns inútils, uns envejados, son aquí, son allà,

peró tú, tot cor y tot candor, et deixas portar com un bé, badas y ve un dia que sense darten compte't deixas posar la llufa y... ja te l'han fregida: planxa al canto y ¡quina planxa! posar en lletres de motillo lo que nosaltres tant temps fa que't diém y que sab tot Barcelona!

El gran Marquina ha entregat a la Tabau un drama en tres actes y en prólech, titulat *la Risa de Grecia*. ¿La risa de Grecia? ¿No sería millor que titulés l'obra *la Risa de Barcelona*?

Mirin que es molt que aquest xicot s'empenyi en fer dramas tenint tan bonas disposicions pel conreu del género cómic.

Encara que podria molt ben succeir que'l dia que escribis alguna comedia fes plorar a tothom... de pena. Perque'n fá molta de pena en Marquina.

"La familia Linares-Sánchez. — La sirvienta. — El ángel y el demonio. — La torre. — El martirio. — A la iglesia. — El cura y el médico. — La denuncia. — ¿Está loca? — En la cárcel"...

— ¿Qué es tot aixó? — preguntarán vostés. — ¿Els tituls dels quadros d'algun melodrama d'espectacle per estrenar?

No, senyors, son alguns epígrafs d'una informació en tres actes... dich, en tres columnas, que fa el *Liberal* sobre un crim que s'ha perpetrat a Gelida.

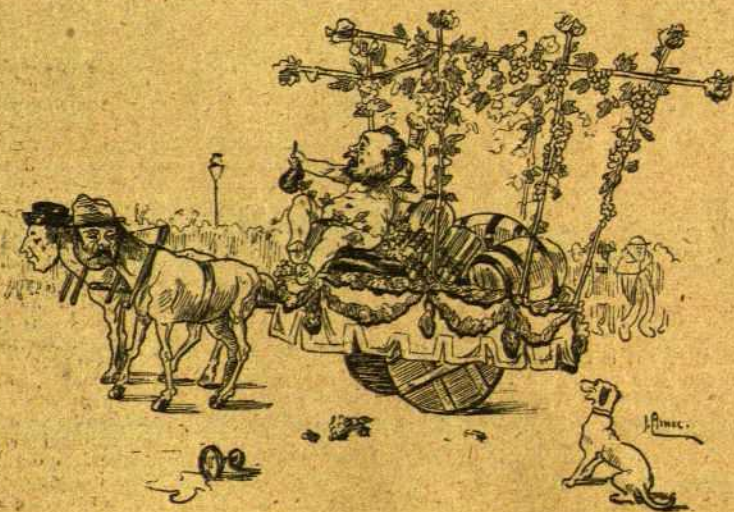
En el meeting celebrat días enrera a Girona pels elements ácratas-republicans-caciquistas d'aquesta capital, el veterano Ardid va insultar la memoria del insigne doctor Robert, tractantlo de *farolero*.

Deixant de banda que'l sol fet de malparlar dels morts te més de poca vergonya que de democrata, es més inconcebible tractantse d'un subjecte que está públicament acusat de practicar l'exercici ilegal de la Medicina, lo que equival a dir que entre ell y aquella eminencia hi van tots els metges y fins veterinaris de Espanya y islas *adyacentes*.

Aixó en el terreno científich, que en el polítich al Ardid no se li coneix altra *ardidesa* que la de haver figurat en el famós assalt del colegi electoral de la plassa de Santa Agna, demostrant, malgrat els seus anys, una llestesa de camas pera fugir que ja l'envejarían més de quatre joves.

Sens diu que l'Odón de Buen busca la perduda. Veient que'ls descobriments geològichs de l'era de Can Serra li sortiren un tros desiguals, s'ocupa actualment de ferne uns altres, que prometen ser més lucratius.

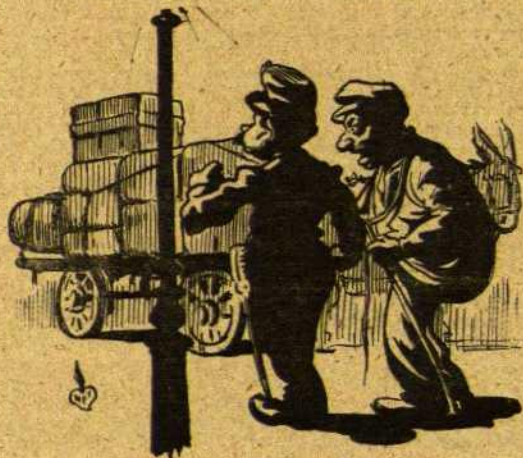
LA CAVALCADA

El carro que aquí es presenta,
com podrá veure el lector,

es dedicat al deu Baco...
ab accent sobre la ó.

EL CARRO DE «CU-CUT!»

—¡Eh! noy. Ya puedes volverte, que se ha suspendido la cabalgata.
—Si vaig a l'estació a descarregar.
—Creï que era el carro de ¡Cu-cut!

en terrenos dels voltants de Barcelona. No pensin els nostres lectors que hi hagi algun mano que tracti d'ensarronar-lo pel procediment del tresor amagat, donchs el regidor republicà, com home d'idees adelantadas, té el clatell més esquilat que l'ase que un dia desenterrà y no's deixaria enganyar aixís com aixís; es tracta exclusivament de que estant Don Odón completament d'acort ab la teoria de que la propietat es un robo, y desconeixentse en la actualitat el propietari de las terras de referencia, treballa activament pera trobalshi amo. Per més datos, al districte nové, carretera de la Sagrera, a Horta, prop de la línia del Nort.

Ja haurán vist que, contra lo que teniam projectat, no hem tingut més recurs que, tornar a fer sortir en Doys.

Algú de vostés creurà que aixó ha sigut mer capritxo nostre? Donchs no senyors; prou hem rumiat ans de decidirnos. Però no hi ha hagut més remey. No hem trobat cap més borratxo de las condicions den Chirigotas.

L'altre dia en Doys va rebre una carta d'un suscriptor de la *Perdida*, en la que li deya que's podia comprar una càrrega de vi ab l'import de dos dècims de la "Lotería Nacional" que se li incluían y que havían resultat premiats en el penúltim sorteig.

Ab tot, en honor de la veritat hem de fer constar que aquet *mano* no li ha fet mal a n'el xirigotero, porque si be es veritat que aquets dos dècims han sortit premiats, ha sigut en las llistas publicadas a la *Perdida*, però no a las oficials, de manera que tan gros ha sigut el desengany del suscriptor com el den Doys.

¿Que no ho sabían a la *Perdida* que las bromas fan com las professóns?

Un vehí del senyor Fabra y Ledesma, ens ha fet adonar de que malgrat haver cessat aquet senyor en el desempeñyo de l'Alcaldia, no ha tret del portal de casa seva la cadira en que's sentava el municipal que li donava guardia d'honor.

Preguntat el senyor Fabra sobre'l per qué d'aquesta anomalia, va contestar que no volia treure la cadira d'allí per no fer feina en va, donchs pensa tornar a ser alcalde aviat.

No voldriam equivocarnos, però ens sembla que en aquella cadira s'hi esmolaran pocas calsas de municipal.

De l'art... que belluga

Nyigo-nyigo

Tant mateix tots aquells Sants y Santas, arcàngels, àngels, serafins y noyets tan grassons y bons minyons que s'hostatjan avuy al Palau de Bellas-Arts, debíen quedar desagraviats dels minueis, cotillons, pas de quatre y altras endergas per l'istil, ab que una colla de jovent més o menos aristocràtic van obsequiarlos diumenge passat, en forma de ball d'etiqueta, sense tenir en compte las caras llargas que lluian, pel poch respecte que'ls mereixian, els moradors de la Patria celestial.

Afortunadament el mestre Goberna, que pel seu ofici està en continua comunicació ab aquells Sants varons, n'hagué esment y com aquell que res, va organitzar un Concert, que ab el degut respecte siga dit, fins crech que'ls àngels hi ballavan. Que hi ballessin no ho puch afirmarho en absolut, però lo que es cantarhi, ho garanteixo; o sino que ho diguin els que van sentir, com jo mateix, aquella hermosa *Cançó de la Moreneta*, cantada ben segur per algun d'aquells angelets que voltan la sala.

Y tant es aixís que fins va semblarme que'ls més enfadats per l'ofensa rebuda, com St. Pere, St. March y algun altre, al sentirlos cantar y cantar ab lletra catalana y tonada alguna d'ellas d'un escayent aire popular, van serenar sas plácidas fesomías, tot prescindint de lo que pugui dir de la nostre parla, més o menys difressat, el senyor bisbe de Sion.

El mestre Goberna pot estar donchs ben satisfet, puig va probar, una vegada més que *governa*, ab satisfacció de tothom, el difícil art de compondre bona música y dirigir unas masses corals y instrumentals ben educadas.

Ara un prech al conceller senyor Pella y Forgas: aquell moro, aquell Alá de Moska, que passa per metge, quan no més es que un Ardid, *curandero vulgaris*, tafanejant tota aquella hermosura de retaulas, desentonava; un altre dijous envihí a la gavia dels lleons: serà espectacle gratis, farà un favor als barcelonins que no sabrán com pagarli, y estará, el moro, més en caràcter

ARQUET

Gargots y Colorainas

Ab duas setmanas duas sorpresas.

La primera, els notables quadros del jove pintor mallorquí senyor Gelabert, que si estudia, com creyém, arribará molt lluny.

Es veu que es d'una pasta d'artista dels que no abundan. Es de la fusta dels Mir.

Sense convencionalismes ni rutinas, expressa l'art tal com el sent y tal com deu ser.

Nostra enhorabona a n'en Gelabert y avant sempre.

La segona sorpresa els quadros den Rusiñol.

¡Quina llàstima que en Rusiñol no esmersi tot el temps en pintar quadros tan macos com els que exposa aquesta setmana, en lloch de malversarlo escrivint *Jochs Florals de Canprosa*! Lo primer es fer art y poesia, mentres que lo segon no passa de ser una xavacanada més, a la inacabable llista de las que, per desgracia, fan encara las delicias d'una part del públic.

Ab la mateixa sinceritat que un dia criticàrem al senyor Rusiñol pels seus *Jochs Florals*, l'aplaudim avuy pels seus quadros y opiném que l'home que com ell sent tan be la poesia, lluny de ridiculisar als que ab més o menys talent la conueuan, ha de predicar-la ab l'exemple, com ho ha fet ara.

Es necessita ser lo més *Buen* d'aquet mon per no sentirse poeta devant d'aquell quadro del mitj, que a un extraordinari devassall de poètic ambient, reuneix una perfecció que espaterra.

Rebi el senyor Rusiñol nostra felicitació y aplausos més coral y... que per molts anys pugui fer semblants obras.

FOLCHT

Concessionaris exclusius
ROLDÓS Y C.^a
37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis
37, Rambla del Centre, 37

CALLICIDA LLUCH Mata'ls ULLS DE POLL i tota classe de DURÍCIES **Preu: UNA pta.**

DIPOSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejandre, Independencia, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

Cassadó & Moreu PIANOS

VENDAS, LLOGUERS, PLASSOS
Representació dels armoniums MUNTIEL
Dormitori de Sant Francesch, número 27

Brisas del NILO

Es el millor dels savons per sa economia, perfum y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 cèntims de pesseta la pastilla.—Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.

Cerevisina fila

cura'ls grans-varola, xarrampió, escarlatina, erisipela.—La ven el Dr. Andreu, Sdad. farmacéutica.—J. Uriach, S. Banús Morera y Santamans, Sra. Vda. Alsina, las bonas farmacias y en el dipòsit gral., carrer Borrell, 37, farmacia.

ARBÓ
CIRUJÁ-DENTISTA

Premiat ab Medalla d'or a la Exposició internacional de París

8, PELAYO, 8
Barcelona

ALHAJAS D'OCASIÓ

pera vendre particularment

Caixa de Préstams LA MODELO

Portaferrisa, núm. 20

GRAN ASSORTIT Y MOLT BARATAS

POSADAS AL APARADOR PERA VÉURELAS

Nervis

la epilepsia, histerich, convulsions, vertichs, tremolors, insomnis, migranya, dolors neuralgichs, palpitacions y demás accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡12 años de gran éxit! Venda: farmacia Bertran, Plassa Junqueras, 2.

XIR BERTRAN ¡12 años de gran éxit! Venda: farmacia Bertran, Plassa Junqueras, 2.

GIMNÀS GIBERT

27, Lauria, 27

(ENTRE GRAN VÍA Y DIPUTACIÓ)

MAI DE CAIXAL

ES CURA SEGUR Y RAPIT

FARMACIA CASANOVAS. -- 32, AVIÑÓ, 32

Coronas Fúnebres

DE METALL, PORCELLANA, SEMPREVIVAS
ANGELS, LLANTIAS
Y LLETRES PERA INSCRIPCIONS

Preus de Fàbrica

2, carrer Boqueria, 2

DINER

a propietaris en el acte en lletra ab sa sola firma: a usufructuaris, indivisos, sen-do propietaris, etc.—Tracte directe ab el prestamista. Reserva absoluta. Passatge Escudellers, núm. 7, primer, primera, de las onze del matí a las quatre de la tarde.

Mitjas y mitjons
sense costura

en llana supe-
rior, estam, llana y
coto, fil d'Escocia, se-
dalina, etc. Son las
más comodas, de más du-
ració y las únicas que te-
nen adop. perfecta. Con-
fecció a mida pera ciclistas, football, 2

Antiga Fàbrica de F. Vieta
Nova St. Francesch, 5, junt al carrer Escudellers

Bicicletas-Automóvils

No n'hi há de millors que'ls de la
fàbrica Dürkopp's Bielefeld de
Alemania.

Solidesa garantida, baratura sens igual

No compreu sense passar per nos-
tra casa, res costa enterarse.

Molas, 31, entressol, 1^a, Barcelona

Representant: Joseph Cunill

Se exhibeixen catàlechs y envian
fora de Barcelona, previenvio del
cost correu.

DOLOR Reumatich, inflamatori
y nervios es cura ab el
tan conegut y acreditat

DUVAL

Venda Farmacia MARTINEZ.

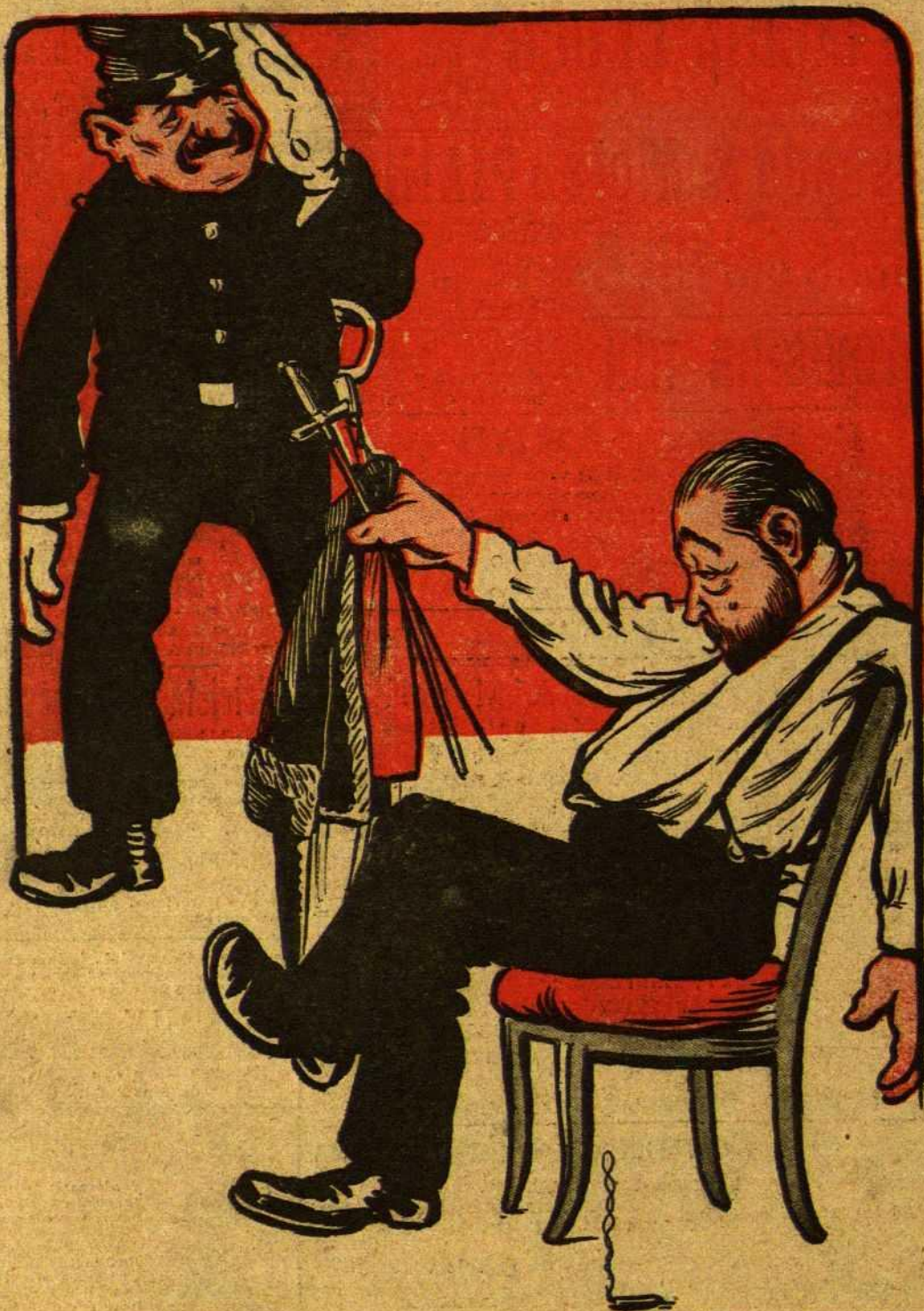
Centre del Carrer Robador, cantona-
da Sant Rafael.

Els herpes

y altres humors
se curan molt be
prenent a gotas el
SOFRE LIQUIT
del Dr. Terrades.
Destruix las im-
puresas de la
sanch y facilita
llarga vida.—Per
aplicacions exter-
nas no hi há res-
tan segur com la
Pomada de Sofre
liquit del mateix
autor.—Consultas:
Carrer Universi-
tat, 21, y Bruch,
101.

LA PRIMERA DISPOSICIÓN

—Mira noy, abans de posarmho, treume aixó a orejar porque ab tant temps de tenirho a la calaixera fa una fortor de cânfora que no s'hi pot tenir nas.